

Proloog

SEL SUVEL ILMUS tänavale uus kerjus. Keegi ei teadnud tema nime, keegi ei hoolinudki sellest, ehkki igal hommikul möödub noorpaar nimetas teda hulluks kääbuseks, mis vähemalt osaliselt oli ebaaus. Ta polnud meditsiinilises mõttes kasvupeetusega. Mees oli sada viiskümmend neli sentimeetrit pikk ja proportsionaalse kehaehitusega. Aga ta oli tõepoolest vaimuhaige, mõnikord kargas ta püsti, haaras möödujatest kinni ja ajas seosetut juttu.

Muul ajal istus ta põhiliselt Mariatorgetil purskkaevu ja Tori kuju kõrval papitükil, ja seal suhtuti temasse lausa lugupidamisega. Oma uhke peahoiaku ja sirge seljaga meenutas ta allakäinud pealikut, see oli ka tema viimane sotsiaalne kapital ja põhjus, miks inimesed talle veel raha viskasid. Nad aimasid mehe endisaegset suurust ja nad ei eksinud. Kunagi oli aeg, mil tema ees kummardati.

Aga nüüd oli see kõik möödanik, asja ei parandanud sugugi ka must plekk mehe põsel. See oli otsekui tükike surma. Ainus, mis silma torakas, oli mehe sullejope. See oli sinine ja kallis Moncler Aural. Ent see ei muutnud põhimõtteliselt midagi, mitte üksnes sellepärast, et jope oli must ja rokane. See nägi paks ja talvine välja, kuid Stockholmis oli suvi. Kuumus rõhus linna ja kui higipiisad mööda mehe põski jooksid, heitsid inimesed jopele vaevatud pilgu, justkui piinaks neid kuumus selle tõttu veelgi rohkem. Kuid mees ei võtnud jopet seljast.

Maailma jaoks oli ta kadunud, ei tundunud tõenäolisena, et ta võiks kedagi ohustada. Augusti alguses ilmus aga tema silmisse sihikindlam pilk ja üheteistkümnenda augusti õhtupoolikul kirjutas ta joonelise A4-paberi tihedalt täis ning kleepis Södra jaama juures bussipeatuse seinale.

Lugu oli hullumeelne kirjeldus kohutavast tormist. Sellest hoolimata õnnestus neljanda liini bussi ootaval noorel arst-residendil Else Sandbergil osa kirjutise sisust dešifreerida, ta märkas, et mainitud oli ka ühte valitsuse liiget. Põhiliselt keskendus ta aga diagnoosi panemisele.

Arvatavasti oli tegemist paranoilise skisofreeniaga. Kui ta kümme minutit hiljem bussi peale läks, oli ta kõik juba unustanud, alles jäi vaid ebameeldivustunne. See oli mingisugune Cassandra needus. Keegi ei uskunud meest, sest tõe oli hullumeelsuse tagant raske näha. Ometi jõudis sõnum mingil viisil kohale, sest juba järgmisel hommikul astus sinisest Audist välja valge särgiga noormees ja rebis lehe seinalt maha.

Õöl vastu laupäeva, viieteistkümnendal augustil, läks kerjus Norra Bantorgetile salaviina otsima. Seal kohtus ta ühe teise joodikuga, Österbottenist pärit vana tööstustöölise Heikki Järvisega.

„Tere, vennas. Kas häda on suur?” küsis Järvinen.

Algul ei saanud ta mingit vastust. Siis aga järgnes pikk sõnavaling, Heikki meelest oli see puhas kiitlemine ja vale, ta nähvas mehele, et see kõik on tühi lora, ja lisas tarbetult – seda mõnis ta hiljem isegi –, et mees näeb välja nagu „tšing-tšong-hiinlane”.

„*Me Khamba-chen, I hate China!*” röökis kerjus vastu.

Siis läks põrgu lahti. Sõrmitu käega virutas ta Heikkile vastu vahtimist ja ehkki löök ei tundunud kuigi professionaalsena, oli mehe vägivaldsus ootamatult autoriteetne. Heikkil jooksis suust verd, ta vandus soome keeles kohutavalt ja vaarus metroo sissepääsu poole.

Kui kerjus oma kvartalisse tagasi ilmus, oli ta väga purjus ja haige. Suunurgast jooksis sülge, ta hoidis kaelast kinni ja pomises:

„*Very tired. Must find a dharamsala, and an Ihawa, very good Ihawa. Do you know?*”

Ta ei oodanudki vastust, vaid läks midagi nägemata üle Ringvägeni, viskas ilma etiketita pooliku viinapudeli käest ja kadus Tantolundeni puude ning põdsaste vahele. Keegi ei tea täpselt, mis edasi sai, kuid hommikul sadas kergelt vihma ja tuul pööras põhjakaarde. Kella kaheksa paiku tuul vaibus ja taevas läks selgeks, mees istus, selg vastu kasetüve.

Tänaval valmistuti Midnattsloppet i öjooksuks. Linnaosas valitses rahvapeo meeleolu. Kerjus oli surnud, tema ümber heljus õhus mingi uus rõõm ja kõigil oli täiesti ükskõik, kas tema elus oli olnud uskumatu vintsutusi ning kangelastegusid, või kas ta oli elu jooksul armastanud ainult ühte naist, kes samuti oli surnud muserdavast üksinduses.

1. peatükk

15. august

KIRJANIK INGELA DUFVA julges esimesena puu juurde minna ja mõistis, et mees on surnud. Kell oli pool kaksteist päeval. Hais torkis nina, õhus sumisesid kärbsed ja sääsed, Ingela Dufva luiskas veidi, kui ta hiljem ütles, et vaatepilt oli omamoodi liigutav.

Mees oli oksendanud, ka kõht oli lahti olnud. Austuse asemel tundis Ingela Dufva pigem vastikust, ja hirmu omaenda surma ees. Ka politseinikud Sandra Lindevall ja Samir Eman, kes viisteist minutit hiljem kohale jõudsid, suhtusid oma järjekordsesse tööülesandesse kui karistusse.

Nad pildistasid meest ja otsisid lähima ümbruskonna läbi, ehkki nad ei läinud Zinkeni tee nõlvakuni, kus lebas poolik viinapudel, õhuke sogakiht põhjas, ja ehkki kumbki neist ei kahtlustanud kuritegu, uurisid nad hoolikalt mehe pead ja rinda. Vägivalla jälgi ei olnud, puudusid ka muud kahtlustäratavad surmapõhjused, välja arvatud suunurgast jooksnud paks süljenire, ja pärast ülemusega nõupidamist otsustasid nad sündmuskohta lindiga mitte piirata.

Surnuauto saabumist oodates vaatasid nad vormitu sullejope taskud läbi. Nad leidsid sealt peotäie vorstiputkadest pärit läbipaistvaid pabereid, metallraha, kahekümnekroonise paberraha ja Hornsgatani bürootarvete kaupluse kviitungi, kuid mitte ühtegi isikuttõendavat dokumenti.

Sellest hoolimata arvasid nad, et mehe isiku peaks saama kergesti kindlaks teha. Tal olid silmatorkavad eritunnused. Kuid see oletus oli ekslik nagu paljud teisedki. Solna kohtumeditšiinilaboris, kus toimus lahkamine, tehti mehe hammastest röntgenipildid. Need pildid ega ka sõrmejäljed ei andnud üheski registris otsimise järel mingit tulemust, pärast seda, kui kohtuarst Fredrika Nyman saatis proovid NFC-sse – riiklikku kesklaborisse –, kontrollis ta üle ka mõned mehe püksitaskust

leitud kortsunud paberile kirjutatud telefoninumbrid, kuigi see ei kuulunud sugugi tema tööülesannete hulka.

Üks numbritest oli ajakirjas Millennium töötava Mikael Blomkvisti oma, algul ei mõelnud Fredrika Nyman selle peale pikemalt. Aga õhtul, pärast suurt riidu ühe oma teismelise tütreaga, tuli talle meelde, et ainuüksi viimase aasta jooksul on ta lahanud kolm surnukeha, mis hiljem nimetuna maha maeti, ta vandus endamisi niihästi selle kui ka kõige muu pärast.

Ta oli nelikümmend üheksa aastat vana ja kahe lapse üksikhooldaja, teda vaevasid seljavalud, unetus ja tunne, et kõik on mõttetu; ilma igasuguse erilise põhjuseta võttis ta telefoni ja helistas Mikael Blomkvistile.

TELEFON HAKKAS SURISEMA. Tundmatu number, Mikael ei pööranud sellele tähelepanu. Ta oli äsja oma korterist välja astunud ja läks mööda Hornsgatanit ilma kindla sihita Slusseni ja vanalinna poole. Tal olid jalas hallid linased püksid, seljas triikimata teksasärk, tükk aega hulkus ta tänavatel, kuni lõpuks Österlånggatani ühes välikohvikus istet võttis ja Guinnessi tellis.

Kell oli seitse õhtul. Oli veel soe, Skeppsholmenilt kostis naeru ja plaksutamist, Mikael vaatas sinist taevast ja tundis merelt puhuvat pehmet tuult, ta püüdis endale kinnitada, et elu pole sugugi halb. See ei tahtnud hästi õnnestuda, ka paar õlut ei parandanud asja, lõpuks pomises ta midagi endamisi, maksis arve ja läks koju, et tööd jätkata või telekat vaadata või krimkat lugeda ja kõik ära unustada.

Kuid seejärel muutis ta taas meelt ja läks ootamatu tuju ajel Mosebacke ning Fiskargatani poole. Fiskargatan 9 oli Lisbeth Salanderi aadress, tal polnud suuremaid lootusi, et naine võiks kodus olla. Pärast oma vana eestkostja Holger Palmgreni matust oli Lisbeth mööda Euroopat reisinud ja ainult vahel harva Mikaeli meilidele ning SMS-idele vastanud. Ometi otsustas ta hea õnne peale ukse taha minna, läks väljakult algavast trepist üles ja jäi üllatunult vastasmaja vaatama. Maja sein oli kaetud uue suure grafitijoonistusega. Aga ta ei

jäänud seda pikemalt uurima, ehkki pilt oli täis igasuguseid sürrealistlikke detaile, muu hulgas oli seal kujutatud näiteks ka šotiruudulistes pükstes väikest naljakat meest, kes paljajalu roheline metroorongi katusel seisis.

Ta vajutas uksekoodi, astus lifti ja jäi end peeglis vaatama. Kuumast ja päikeselisest suvest peegelpilt aimu ei andnud. Nägu oli kahvatu, silmad auku vajunud, ta mõtles taas börsikrahhi peale, mille kallal ta terve juulikuu oli töötanud. See oli tähtis lugu, selles polnud kahtlustki, krahhi põhjuseks polnud üksnes ülehindamised ja suureks puhutud ootused, vaid ka häkkerirünnakud ning desinformatsioonikampaaniad. Ent nüüd tegeles selle looga iga vähegi arvestatav uuriv ajakirjanik, ja ehkki Mikael oli nii mõndagi avastanud – muu hulgas näiteks ka jälile saanud, milline Venemaa trollivabrik kõige hullemaid valesid levitas –, tundus talle ometi, et kõik tulevad ka ilma tema panuseta suurepäraselt toime. Arvatavasti peaks ta lihtsalt puhkust võtma, veidi tervisespordiga tegelema ja võib-olla ka Erika eest paremini hoolt kandma, kuna too oli parajasti Gregerist lahku minemas.

Lift jäi seisma, ta lükkas võreukse lahti, astus välja ja tajus veelgi selgemalt, et külaskäik on asjatu. Lisbeth on kindlasti ära sõitnud ega hooli temast. Järgmisel hetkel muutus ta murelikuks. Korterit uks oli pärani lahti, ühe hetkega jõudis talle kohale, et tegelikult on ta terve suve kartnud Lisbethi vaenlaste väljailmumist, ta tormas hallootades esikusse ja tundis värvi ning puhastusvahendite lõhna.

Kaugemale ta ei jõudnud. Kostis samme. Keegi ähkis tema selja taga trepil, ta pööras järsult ringi ja nägi kahte sinistes tunkedes meest. Mehed tassisid mingit suurt eset, Mikael oli nii närvis, et ei suutnud argist või normaalset vaatepilti ratsionaalselt tõlgendada.

„Millega te siin tegelete?“ küsis ta.

„Mis sa ise arvad?“

Paistis, nagu tassiksid kolimismehed sinist diivanit, see oli uhke disainmööbel, ja Mikael teadis kindlalt, et Lisbethi ei huvita ei disainmööbel ega sisustamine, ta oli juba midagi ütlemas, kui korterist kostis naisehääli. Hetkeks pidas ta seda Lisbethi hääleks ja lõi näost särama.

Aga loomulikult oli see vaid soovmõtlemine. Hää! polnud Lisbethi omaga üldse sarnane.

„Oo, milline kõrge külaline. Millest mulle selline au?”

Mikael pööras ringi, lävel seisis umbes neljakümneaastane pikk mustanahaline naine ja silmitses teda pilkavalt. Naisel olid jalas tek-sased ja seljas elegantne hall pluus. Juuksed olid patsidesse põimitud, viltused silmad sädelesid ja Mikael sattus veelgi enam segadusse. Kas naine oli talle kuidagi tuttav?

„Ei, ei,” pomises ta. „Ma lihtsalt ...”

„Sa lihtsalt ...”

„Sattusin valele korrusele.”

„Kas sa siis ei teadnud, et noor daam müüs oma kodu maha?”

Ei, Mikael ei teadnud seda, ta tundis end ebamugavalt, eriti selle-pärast, et naine naeratas endiselt, ja talle oli peaaegu kergenduseks, kui too hoopis kolimismeeste poole pöördus ja jälgis, et diivanit vastu ukse-piita ei löödaks, seejärel kadus naine taas korterisse. Mikael oleks taht-nud siit jalga lasta ja kuuldu üle järele mõelda. Ta oleks tahtnud veel mõne Guinnessi juua. Kuid selle asemel seisis ta nagu tardunult paigal ja heitis pilgu postiluugile. Nüüd oli seal kirjas nimi „Linder”. Kes, kurat, on Linder? Ta toksis nime oma mobiili ja ekraanile ilmus naise pilt.

Kadi Linder, psühholoog ja elukutseline juhatuste liige, Mikael mõt-les naise ja selle vähese üle, mis tema kohta äsja ekraanile ilmus, kuid ennekõike mõtles ta Lisbethi peale, tal õnnestus end vaevalt koguda, kui Kadi Linder uuesti uksele ilmus, seekord võis tema näost lisaks pil-kele välja lugeda ka imestust. Naine lõhnas kergelt parfüümi järele, ta oli habras, peenikeste randmete ja väljatungivate rangluudega.

„Räägi välja. Kas eksisid tõepoolest korrusega?”

„Ma jätan sellele küsimusele vastamata,” vastas Mikael ja taipas otsekohe oma viga.

Kuid ta mõistis naise naeratuse järgi, et too oli tema põiklemise läbi näinud, selle, et ta püüdis võimalikult lihtsalt pääseda. Miski ei sunniks teda paljastama, et Lisbeth elas selles korteris väljamõeldud nime all, ükskõik, mida Kadi Linder ka teab või ei tea.

„See ei vähenda minu uudishimu,” ütles naine.

Mikael naeris – justkui oleks see kõik vaid naeruväärne eraeluline detail.

„Nii et sa ei tulnud siia minu kohta midagi uurima?” jätkas naine. „See korter maksis ikka omajagu.”

„Kui sa pole just hobusel pead maha raiunud ja seda kellegi voodisse sokutanud, jätan ma sind hea meelega rahule.”

„Ma ei mäleta tegelikult kõiki läbirääkimiste üksikasju. Aga ma ei usu, et seda oleks juhtunud.”

„Tore. Sel juhul õnn kaasa,” vastas Mikael teeseldud kergusega ja mõtles koos parajasti korterist välja astuvate kolimismeestega minema minna.

Kuid Kadi Linder tahtis nähtavasti pikemalt vestelda, ta näppis närviliselt oma pluusi ja patse, ja Mikael taipas, et see, mida ta oli tõlgendanud ärritava enesekindlusena, on tegelikult hoopis midagi muud varjav fassaad.

„Kas sa tunnend teda?” küsis naine.

„Keda?”

„Teda, kes siin elas.”

Mikael vastas küsimusega.

„Aga sina?”

„Ei,” ütles naine. „Ma ei tea isegi seda, mis ta nimi on. Aga sellest hoolimata ta meeldib mulle.”

„Kuidas nii?”

„Vaatamata börsikaosele tekkis sellele korterile üsna hullumeelne enampakkumine, mul polnud mingit võimalust sellega kaasa minna, nii et ma loobusin. Aga ma sain korteri omale, sest „noor daam”, nagu advokaat teda nimetas, tahtis, et mina selle saaksin.”

„Naljakas.”

„Tõepoolest, kas pole?”

„Võib-olla tegid midagi, mis sellele noorele daamile meeldis?”

„Meedias olen ma vist põhiliselt tuntud selle poolest, et olen juhatuste meessoost liikmetega tülitšenud.”

„Võimalik, et see talle meeldibki.”

„Jah, võimalik tõesti. Kas tohin sulle sissekolimise puhul ühe õlle pakkuda, võib-olla tuleb sul tahtmine ise mulle midagi rääkida. Ma pean ütlema ...”

Naine lõi taas kõhklema.

„... et mulle meeldis sinu reportaaž kaksikute kohta. See oli usku-
matult liigutav.”

„Aitäh,” vastas Mikael. „Kena sinust. Aga ma pean minema.”

Naine noogutas, Mikael jättis hüvasti. Ta vaevu mäletas, kuidas ta sealt minema sai, tal oli vaid meeles, et astus välja, sooja suveõhtusse. Ta ei pannud tähelegi, et välisukse kõrval oli kaks uut valvekaamerat, ta ei märganud isegi otse pea kohal taevas hõljuvat kuumaõhupalli. Ta läks üle Mosebacke Urvädersgrändile, ja alles Götgatanile jõudes aeglustas ta sammu, ta oli järsku omadega täiesti läbi, ometi polnud juhtunud midagi peale selle, et Lisbeth kolis ära, Mikael oleks pidanud selle üle tegelikult rõõmustama. Lisbethi jaoks on nii igal juhul turvalisem. Kuid rõõmustamise asemel oli tal tunne, nagu oleks ta kõrvakiilu saanud, loomulikult oli see idiootlik.

Ta on Lisbeth Salander. Ta on selline, nagu ta on. Ometi oli Mikael solvunud. Lisbeth oleks võinud vähemalt vihjatagi, ta võttis uuesti oma mobiili, et saata SMS ja küsida, ehkki ei, las jääda pealegi nii. Ta läks mööda Hornsgatanit ja nägi, et noorimad vanuserühmad on juba ööjooksu alustanud, ta vaatas imestusega kõiki lapsevanemaid, kes kõnniteel seistes oma järeltulijaid hüüetega innustasid, justkui oleks nende rõõm tema jaoks täiesti arusaamatu, ta pidi tänava ületamiseks tükk aega jooksjate vahele tekkivat tühikut ootama. Bellmansgatanil olid ta mõtted ikka veel hajevil ja ta meenutas, millal ta viimati Lisbethi nägi.

See oli Kvarneni restoranis, õhtul pärast Holgeri matust, neil kummalgi polnud kuigi kerge sõnu leida, loomulikult polnud selles midagi üllatavat, ja ainus, mis talle kohtumisest meelde jäi, oli Lisbethi vastus tema küsimusele:

„Mida sa nüüd ette võtad?”

„Ma olen kass, mitte hiir.”

Kass, mitte hiir.

Ta püüdis Lisbethilt mingit täpsemat seletust saada. See ei õnnestunud ja talle meenus, kuidas Lisbeth hiljem üle Medborgarplatseni väljaku kadus, seljas must pükskostüüm, sarnanedes sedasi vihase poisiga, kes on vastumeelselt piduriided selga pannud. See polnudki nii ammu. See oli juuli algul. Aga tundus juba kauge minevikuna, Mikael mõtles koduteed jätkates sellele ja ka kõigele muule. Kui ta lõpuks oma korterisse jõudis ja Pilsner Urquelli lahti korkides diivanile istus, helises telefon uuesti.

Helistajaks oli kohtuarst Fredrika Nyman.

2. peatükk

15. august

LISBETH SALANDER ISTUS Moskvas Maneeži väljaku ääres hotellitoas ja vaatas oma sülearvutist, kuidas Mikael Fiskargatani maja välisuksest välja astus. Tema harjumatult kõssis hoiakust võis välja lugeda segadust, Lisbeth tundis kummalist torget, mida ta ei suutnud endale seletada, veelgi vähem võttis ta aga vaevaks selle peale pikemalt mõelda. Ta tõstis üksnes pilgu arvutiekraanilt ja vaatas aknast paistvat kumerat, eri varjundites sädelevat klaaskuplit.

Linn, mis teda alles äsja ükskõikseks oli jättnud, tõmbas teda nüüd seletamatu jõuga enda poole, ta kaalus, kas jätta kõik sinnapaika, minna välja ja ennast täis juua. Aga see oleks loomulikult lollus. Ta peab distsipliini säilitama. Ta oli põhimõtteliselt kogu oma aja arvuti ees veetnud, mõnikord jäi uneaeg vägagi napiks. Ometi nägi ta paradoksaalsel kombel üle hulga aja parem välja. Juuksed olid hiljuti lühikeseks lõigatud. Ninarõngad olid kadunud, tal oli seljas valge pluus ja must pükskostüüm täpselt nagu matusel, tegelikult ei pannud ta seda tookord selga mitte nii väga Holgeri mälestuse austamiseks, vaid see oli talle harjumuseks kujunenud, niimoodi sulas ta paremini massi hulka.

Ta oli otsustanud esimesena rünnata, mitte nurka aetud looma kombel oodata, sellepärast oligi ta nüüd Moskvas ja sellepärast oligi ta lasknud Stockholmis Fiskargatani välisukse juurde kaamerad paigaldada. Ent hind oli kõrgem, kui ta oleks osanud ette kujutada. Mitte ainult mõte tema mineviku päevavalgele tulemisest ei hoidnud teda öösiti üleval. Ka vaenlane varjas end udulooride ning keeruliste krüpteeringute taha, ta istus tundide kaupa ja kustutas oma jälgi. Ta elas nagu põgenenud vang, ja alles nüüd, pärast rohkem kui kuupikkust tööd, lähenes ta eesmärgile. Kuid kindel ei saanud veel milleski olla ja mõnikord mõtles ta, kas vaenlane pole temast kõigest hoolimata siiski sammukese võrra eespool.

Täna, kui ta pinda sondeeris ja oma operatsiooni ette valmistas,

tundis ta, nagu jälgiks teda keegi, mõnikord öösiti kuulas ta rahutult hotelli koridoris mööduvate inimeste samme, eriti aga ühte meest – ta oli kindel, et see on mees –, kelle ebaühtlastes sammudes võis aimata korduvat korrapäratust, sageli aeglustusid sammud tema ukse taga, tundus, nagu kuulataks keegi toas toimuvat.

Ta keris filmi tagasi. Mikael Blomkvist tuli Fiskargatani välisuksest jälle välja nagu kurb koer, Lisbeth jäi selle üle mõttesse, võttis viski-klaasist lonksu ja vaatas aknast välja. Üle riigiduuma hoone liikusid Punase väljaku ja Kremli poole tumedad pilved, paistis, nagu hakkaks sadama. Õhus oli hirmsa tormi hoiatus, võib-olla oligi nii parem. Ta tõusis püsti, kaalus, kas minna duši alla või vanni. Lõpuks piirdus ta üksnes pluusi vahetamisega. Seekord valis ta musta värvi pluusi. See tundus kuidagi sobivam, kohvri salataskust võttis ta Cheetah', juba teisel Moskvast viibimise päeval illegaalselt ostetud Beretta püstoli, pistis selle jaki alla kabuuri ja libistas pilgu üle hotellitoa.

Tuba ei meeldinud talle, hotell samuti mitte. See oli liiga luksuslik ja toretsev, all salongides liikusid tema isa meenutavad mehed, uskumatud sitapead, kes omandiõigust oma armukeste ja alluvate üle enesestmõistetavaks pidasid. Ka Lisbethi jälgiti, sõna võis edasi kanduda ja jõuda luureteenistuse või gangsterite kõrvu, sageli olid tal viimasel ajal käed rusikas nagu lahinguks valmistudes.

Ta läks vannituppa ja viskas külma vett näkku. Sellest polnud suurt abi. Laupa rõhus unetus ja peavalu. Kas ta peaks juba minema? Õigupoolest on see ju ükskõik, kas pole? Ta kuulatas, koridorist ei kostnud ühtegi häält ja ta astus välja. Tema tuba oli kahekümnendal korrusel, lift polnud eriti kaugel. Liftide juures seisis umbes neljakümne viie aastane mees. Ta nägi kena välja, lühikeste juustega, teksastes ja nahkjopes, ja seljas oli tal must särk nagu Lisbethilgi. Lisbeth oli meest ka varem näinud. Tolle silmad olid kummalised, need läikisid erivärvilistena. Aga Lisbethile oli see ükskõik.

Langetatud pilgul sõitis ta mehega samas liftis alla, astus fuajeesse ja läks välja, vaatas pimedas säravat pöörleva maakaardiga klaaskuplit. Selle all oli neljakorruseline ostukeskus. Kupli kohal oli Püha Jüri ja

lohe pronksist kuju. Püha Jüri oli Moskva kaitsepühak, kelle tõstetud mõõgaga kujusid võis linnas kõikjal näha, mõnikord surus Lisbeth käe abaluu peale, justkui oma lohet kaitstes ja hoides. Aeg-ajalt puudutas ta vana kuulihaava õlas ja noarmi puusal. Justkui tahaks ta meenu-tada, mis talle haiget oli teinud.

Ta mõtles tuleleekidele ja katastroofidele ning oma emale, ta hoidus hoolikalt turvakaamerate vaatevälja jäämise eest. Seepärast kõndis ta suure, parkide ja aedadega palistatud paraadtänava Tverskoi puiestee poole kiiresti siksakitades ega peatunud enne, kui jõudis linna ühe kal-lima restorani Versailles juurde.

Restoran nägi välja nagu barokne palee, kuldornamentide ja kris-tallidega kaunistatud sammaste ja 17. sajandi stiilis uhkeldava sisus-tusega, kõige parema meelega oleks Lisbeth siit võimalikult kiiresti kaduda tahtnud. Kuid täna oli siin linna kõige rikkamate pidu, ta mär-kas juba eemalt selleks tehtavaid ettevalmistusi. Esialgu oli kohal vaid seltskond ilusaid noori naisi, kindla peale oli tegemist tellitud eskort-tüdrukutega. Restorani töötajad olid hõivatud veel viimase lihviga, Lisbeth läks lähemale ja märkas peoperemeest.

Mehe nimi oli Vladimir Kuznetsov, ta seisis välisukse juures, seljas valge smoking ja jalas lakk-kingad, ja ehkki ta polnud vana, vaid vae-valt viiekümnene, nägi ta oma valgete juuste ja habeme ning suure kõhuga välja nagu jõuluvana. Ametliku legendi järgi oli tema puhul tegemist väikese edulooga, äpardunud pisivargast sai edukas kokk, karuprae ja seenekastmete spetsialist. Ent salajas esindas ta tervet rida trollivabrikuid, mis sageli tootsid antisemiitliku alatooniga libauudi-seid. Kuznetsov ei tekitanud mitte üksnes kaost ega mõjutanud poliiti-lisi valikuid. Tema kätel oli ka veri.

Ta oli loonud eeldusi massimõrvadeks, teinud vihkamisest suure äri, ja ainuüksi tema nägemine välisukse juures andis Lisbethile kindlust juurde, ta puudutas kergelt oma Berettat ja vaatas ringi. Kuznetsov näppis närviliselt habet. Täna oli tema suur õhtu, sees mängis keelpilli-kvartett, Lisbeth teadis, et hiljem astub lavale džässibänd Russian Swing.

Musta välikatuse all oli punane vaip. Seda piirasid köied ja ihukaitsjad. Ihukaitsjad seisid tihedalt üksteise kõrval, neil olid hallid ülikonnad seljas ja mikrofonid kõrvas, nad kõik olid relvastatud. Kuznetsov vaatas kella. Külalised polnud veel saabunud, võib-olla oli see omamoodi mäng. Keegi ei tahtnud esimesena kohale jõuda.

Tänaval seevastu tungles rahvasumm, inimesed tahtsid vaatepilti uudistada. Nähtavasti oli sõna laiali läinud, et kuulsused on tulekul, Lisbethile see sobis. Niimoodi sulandub ta paremini massi hulka. Kuid siis hakkas vihma sadama, algul tibamisi, hiljem üha tugevamini. Kaugemal lõi välku. Äikesemürin veeres üle taeva ja rahvas läks laiali. Kohale jäid vaid vähesed vihmavarjude alla peitunud julged, varsti pärast seda saabusid esimesed limusiinid ja külalised, Kuznetsov tervitas ja kummardas, üks tema kõrval seisvatest naistest tegi väikesesse musta märkmikku linnukese, ja pikkamööda täitus restoran keskealistest meestest ning veelgi suuremast hulgast noortest naistest.

Lisbeth kuulis keelpillimuusikaga segunevat jutusuminat, aeg-ajalt märkas ta kujusid, keda ta oma kaardistamistöökäigus tundma oli õppinud, ja ta pani tähele, kuidas sõltuvalt inimeste tähtsusest ja positsioonist Kuznetsovi näoilme ja liigutused muutusid. Külalistele sai osaks naeratus ja kummardus, kui nood selle tema meelest ära olid teeninud, väga peente külaliste puhul lisandus veel ka väike nali, ehkki enamasti oli naerjaks Kuznetsov ükski.

Ta irvitas ja kõkutas nagu õukonnanarr, Lisbeth seisis märgades riides külmetades ja jälgis näitemängu, võib-olla lasi ta end sellest koguni liiga kaasa haarata. Üks valvuritest märkas teda ja noogutas oma kolleegile, see polnud hea, sugugi mitte, Lisbeth teeskles, et läheb minema, kuid peitis end veidi kaugemal ühe välisukse orva ja märkas siis, et tema käed värisevad, põhjuseks polnud ei vihm ega jahedus.

Ta oli katkemiseni pinges, siis võttis ta oma mobiili ja kontrollis, kas kõik on valmis. Rünnak peab olema täiuslikult ajastatud. Vastasel korral on ta kaotanud, ta kontrollis kõik kolm korda üle. Kuid aeg jooksis ja peagi ei uskunud ta enam sellesse. Vihma sadas, midagi ei juhtunud,

üha enam hakkas tunduma, et tegemist on taas kord kaotsi läinud võimalusega.

Paistis, et kõik kutsutud olid kohal. Koguni Kuznetsov läks sisse, Lisbeth astus ettevaatlikult varjust välja ja piilus aknasse. Pidu oli täies hoos. Mehed viskasid juba viina ja käperdasid tüdrukuid, Lisbeth kavatses hotelli tagasi minna.

Kuid samal hetkel peatus veel üks limusiin, ukse kõrval seisnud naine tormas sisse Kuznetsovi kutsuma, too ilmus kohale, laup higine ja šampanjaklaas käes, ja Lisbeth otsustas ikkagi paigale jääda. Ilmselgelt oli tegemist tähtsa külalisega. Seda võis märgata turvameeste käitumise, õhku sügenenud ärevuse ja Kuznetsovi tobeda ilme järgi, ning Lisbeth taganes taas välisukse juurde. Kuid limusiinist ei tulnud keegi välja.

Autojuht ei jooksnud läbi vihma ust avama. Auto seisis, Kuznetsov kohendas juukseid ja kikilipsu, kuivatas laupa, tõmbas kõhu sisse ja jõi oma klaasi tühjaks, samal hetkel lakkas Lisbeth värisemast. Ta tabas midagi Kuznetsovi pilgus, mis oli talle liigagi tuttav, ja pikemalt kõhklemata alustas ta oma häkkerirünnakut.

Siis pistis ta mobiili taskusse ja lasi programmikoodidel oma tööd jätkata, uurides ise samal ajal ülihoolikalt ümbrust, ta märkas iga pisimatki detaili, ihukaitsjate kehakeelt, nende relva haaramiseks valmis käsi, nende õlgade kaugust üksteisest punase vaiba ääres, ja konarusi ning vihmaveeloke kõnniteel.

Liikumatus, peaaegu halvavas tardumuses jälgis ta mängu, kuni autojuht lõpuks limusiinist välja tuli, vihmavarju avas ja tagumise ukse lahti tõmbas. Siis astus ta kassilikult hiilides lähemale, käsi jaki all püstitolikabuuril.